

Ministerstvo zdravotnictví
Palackého náměstí 4
128 01 Praha 2

Č. j.: 2435/2017-2/OPL

V Praze dne 6.2.2017

ROZKLAD proti usnesení Ministerstva zdravotnictví ze dne 20.1.2017

Dne 20.1.2017 bylo usnesením Ministerstva zdravotnictví (dále jen „ministerstvo“) zastaveno správní řízení ohledně žádosti žadatele z důvodu zjevné právní nepřípustnosti žádosti. Žadatel, spolek Libertariánský institut, z.s. (dále jen „žadatel“) podal žádost ve věci povolení k obchodování s některými omamnými a psychotropními látkami – drogami.

Žadatel se zastavením řízení a argumenty ministerstva zcela nesouhlasí. Ministerstvo v tomto řízení zcela ignoruje ústavní zásadu uvedenou v čl. 2 odst. 4, dle které každý může činit co není zákonem zakázáno. V ust.- § 3 odst. 2 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o návykových látkách“) je stanoveno, že „návykové látky a přípravky je obsahující mohou být použity pouze k terapeutickým, vědeckým, výukovým, veterinárním účelům nebo i k jiným účelům na základě povolení Ministerstva zdravotnictví“. Žadatel tedy postupuje zcela v souladu s Ústavou (činí co není zakázáno) a příslušným ustanovením zákona o návykových látkách a požaduje pro svoji činnost povolení ministerstva. V ust. § 4 zákona o návykových látkách je dále stanoveno, že „k zacházení s návykovými látkami a přípravky je třeba povolení k zacházení“.

Ministerstvo v napadeném usnesení uvádí, že vydání požadovaného povolení pro žadatele by bylo v rozporu s účelem zákona a návykových látkách, jelikož dle názoru ministerstva má systém povolení zajistit kontrolu zacházení s omamnými látkami.

Žadatel se absolutně neztotožňuje s výše uvedenými názory ministerstva na kontrolu zacházení s omamnými látkami a rovněž se neztotožňuje s nynější legislativní úpravou, stojí si tak zcela za svým názorem, a to je postupná dekriminálizace lehkých drog.

Jak sama praxe v ČR (ale i jinde na světě) ukazuje, tak existence zákona o návykových látkách a systém vydávání povolení dle tohoto zákona není schopna existenci výroby, distribuce a užívání lehkých drog úspěšně vymýtit, či alespoň dostat pod širší kontrolu. Stát řeší nakládání s návykovými látkami represí, tj. zákazem užívání a nakládání s nepovolenými drogami a vynucování tohoto zákazu „silou“, která je ovšem velice neefektivní, a navíc finančně nákladná.

Příkladem může být výsledek loňských statistik, jejichž výsledkem byl úbytek mladých uživatelů marihuany, a to hlavně z důvodu, že policie této návykové látky přestala dělat „reklamu“ tak silnou represí. Jak praví staré přísloví „zakázané ovoce nejlépe chutná“.

Příkladem velice neúčinné represe je prohibice z 30. let ve Spojených státech amerických, kdy výsledkem byl jen rozmach organizovaného zločinu, tj. černého trhu a alkoholem a mafie. Černý trh s návykovými látkami je velkým problémem i u nás, stát kvůli tomu vynakládá miliardy korun ročně, tudíž dopad na ekonomiku je velice značný. Velkým problémem černého trhu je zejména nekvalita produktů, jelikož výrobu a prodej nekontroluje ani úřad, ani trh. Žadatel se domnívá, že kdyby stát tyto návykové látky legalizoval, umožnil by tím vznik reálné kontroly nad celým odvětvím, a tím pádem by došlo k zániku černého trhu, neboť každý by si raději koupil kvalitní produkt, o kterém si může být jistý, co si kupuje. Už dnes represe vede k tomu, že se vyrábějí ve zvýšené míře syntetické drogy, jejichž vývoj legislativa nestíhá a v konečném důsledku je důsledkem represe horší dopad na veřejné zdraví, nežli legalizace

Zlegalizování těchto návykových látek by dle žadatele mělo i značný ekonomický dopad. Jelikož by došlo k vytlačení černého trhu, stát by měl jednak větší kontrolu nad výrobcí a distributory a dále by rovněž stát z legalizace těchto návykových látek finančně profitoval. Jestliže by byl o zacházení s návykovými látkami plně legalizováno, pak by bylo účelu požadovanému zákonem o návykových látkách, kterým je ochrana obyvatelstva, zcela jistě dosaženo a která dnes není, resp. je pouze formální, jak ukazují data, jelikož stát by mohl konkrétně vymežit věkovou hranici uživatelů, podobně jako je tomu u alkoholických a tabákových výrobků a dále stát by mohl vyžadovat evidenci prodávaných omamných látek včetně možnosti podchytit koncové uživatele a řešit, pokud budou chtít, případně zlepšit podmínky pro primární i sekundární prevenci, například určením povinnosti prodejce kupujícího poučit. -Tím že stát může udělovat povolení, může rovněž stanovit podmínky například pro prodej – včetně povinnosti poučit kupujícího o rizicích, což dnes není. Žadatel je toho názoru, že tímto by zároveň došlo ke zvýšení možnosti primární a sekundární prevence.

Vznikly by nové specializované podniky na výrobu a distribuci, vznikla by nová pracovní místa a nové studijní obory. Stát získává finanční prostředky z prodeje lihovin a tabákových výrobků, což jsou také návykové a omamné látky, stejné zacházení by mělo být použito také na ostatní omamné a návykové látky dnes zakázané.

Listina základních práv a svobod v čl. 2 odst. 3 ukládá každému činit vše, co není zákonem zakázáno. Navíc zákon č. 167/1998 Sb., zákon o návykových látkách nestanoví žádnou povinnost pro privátní subjekty. Tudíž napadené usnesení žadatel shledává nejen jako nezákonné, nýbrž i jako protiústavní. Zákaz je pouze v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, kde je beztrestnost zacházení podmíněna povolením, a tudíž z tohoto důvodu žadatel považuje část zákona o návykových látkách v rozsahu uvedeného omezení (nikoliv v rozsahu popisu licenčního procesu) za nulitní, neboť uplatňování by bylo protiústavní. Žadatel tímto požaduje povolení zcela v souladu se zákonem o návykových látkách.

Žadatel si je jistý, že lidé v dnešní společnosti mají dostatečné a často i široké informace o drogách a vědí, co s člověkem udělají, mohou si je zcela bez problému sehnat i nyní na černém trhu, a přesto to drtivá většina nedělá a nedělali by to, ani kdyby to bylo legální. Naopak v souvislosti s rozmachem informačních technologií je i „dostupnost drog na černém trhu snazší než v minulosti. Žadatel je přesvědčen, že jejich legalizace a s tím související dekriminlizace by v konečném důsledku znamenala snížení počtu jejich uživatelů, což by mělo být smyslem a účelem zákona o návykových látkách a zájmem státu na ochraně obyvatelstva.

Holečkova 36/1265
Praha 150 00
IČ: 04655877

Mgr. Roman Kříž
předseda spolku
(v zastoupení za žadatele)